

Κι'είπαν έκαινος έν φωνή προς τούτους γεγωνίαι:
παραπολλά γυρεύετε, παμφίλιτα τεκνία,
ού μήν κι'έκείνοι της όκτώ κάπως πολλάς της 'δρήκαν
και μετά νέαν σύσκεψιν' στ'ης πέντε κατεβήκαν.

Κι'ίδού τ'ης' Ανορθώσεως μεγάλη μακρινόστα,
και βουληφόροι σοβαροί
'τραβούσαν' στ'ην Καλογερή
κι'έγύρευαν και ρέστα.

Κι'είπαν άγαλλιωντες:είρήν' ήμιν και πασι,
κι'έσκέπτετο καθείς
δικαίως πληρωθείς
πώς πιθανόν την έδραν του βουλευτου να χάση,
πούχει γ' αυτήν μεράκι και πάθος και γλαγκίνι,
και τότε πηά τού κράτος τί διάβολο θά γίνη.

'Εκείνω τότε τή καιρήφ
τή κατά πάντα θαλερήφ
σκέψις έγένετο πολλή περί μεταρρυθμίσεως
κι'αυτής τ'ης Κυβερνήσεως.

Τότε μνηστήρες τ'ης' Αρχής πολλοί τε και μεγάλοι
και γιά χαρτοφυλάκιον Γπουρικόν τραγμάτα,
κι'έκρασαν ένθουμούμενοι τά μαλλιαρά του Πάλλη:
αρέντη μας, θυμήσου μας και φέρε μας' στα πρόμαστα.

'Αρέντη μου, μήν άδικής
κι'έμε τόν φίλον τόν στενόν...
τ'ης δράσεως τ'ης σωστικής
παράλαβή με κωινόν.

'Αρέντη μου, στενάχω,
αρέντη, με πονεί...
μή θέλγης να φωνάξω:
λαμά σαθαθανί.

Φαιδρά μεγαλυάρια και θλιβερά τροπάρια.

'Αναστάσεως ήμέρα, που πολλά καθείς ελπίζει,
κι'άγγελος διοπροφορός
μέσα κι'έξω διακότως
τήν' Ανόρθωσιν σαλπίζει.

Δεύτε μεγαλυάριον ήσωμεν χαρμοσύνης
εις τόν Μεσσίαν τ'ης Διπλής και τών διπλών θαυμάτων...
άντι να βάλω στέφανον εξ άκανθών έκείνος
τόν έβαλε' στην κεφαλήν τών παλαιών κομμάτων.

'Ας κajúσωμεν λιβανωτόν βασιρινής θυσίας...
ό τ'ης άπολυτρώσεως και τ'ης πυγμής Μεσσίας
σπόγγον καλύμω περιθείς κι'έμπλήσας τούτον όξους
έπότισε τών παλαιών Μεσσίας περιδούξους.

Αυγή με γρώμα ρόδου,
έπίτειος έξοδου,
έθνομαρτύρων φλόγγου.

'Ερραγαν τόν Λευτέρη,
καθώς ή φημη φέρει:
μύρα' στο Μεσολόγγι.

'Αρχιά σφαχτήκαν λάγια
και φορομένους βάγια
ήλθε ταχύς έν βία.

Και λένε πως σε'λίγο
θα πάη' στο Τσιρίγιο
μέ τόν Δελακοβία.

Διπλής γλωσσοστακίτρας εξάρωμεν άγώνας,
ούς έρεεις ήμεναιτε,
σες παίδες προσκυνείτε,
λαός ύπερψούστε και νύν και' στους αιώνας.

'Ανάστασις, 'Ανάστασις, που σκλάβοι ξεφανίζουν
πως Τούβροκοι μακελλαρόδες μαχαίρας άκούζουν,
πως πάλι γιά μπουκόταξ, λυσούσιν Κερύμ' Αγάδες
και πως δέν βλέπουνε Λαμπρής αλύτρωτοι ραγιαδες.

'Αρρίξει τών' Αγαρηνών
τό θρησίδες γένος,
κι'ό πόλεμος τών' Αλθανών
ας είν' εύλογημένος.

Πάσα, που σκλάβοι μας κυττούν
κι'άδελφικά μας έρωτούν:

'Εσεκς αύτου τί κάνετε μαζί με τούς έν τέλει;
τά δάκτυλά μας γλείφωμε, που λές πως τρώμε μέλι,
κι'όλοι περνούμε μεξ' χαρά με κάθε Σωτηράκη μας,
με τούς φιλελευθέρους μας και με τόν Λευτεράκη μας,
με τήν μαλλιαρσύνη μας,
με τήν ορθοφροσύνη μας,
τήν άσφγη στασούλα μας,
τήν διοργανωσούλα μας
και τήν' Ανορθωσούλα μας.

Πάσα, που τού Κουβέρνο σάν κι' άλλοτε δέν παίζει,
Πάσα, που γιά τόν Στόλο θα μας έθλουν Εγγλέζοι,
Πάσα, που γύρω πληθος νέων άνδρών ρομαζει,
Πάσα, που μέρα νύκτα κι'ό Κάκης θαυμάζει
μονάχα τών' Ελλήνων τούς φορτικούς προγόνους,
τά φορτικά των κλήη,
χωρίς γιά τούς συγχρόνους
μήτε κακό να λέη.

Πάσα, που κι'όι Ρωμιοίνοι ξαναγινήκαν φίλοι
και τώρα μας προτεινουν προς άσπασμόν τά γαίλη,
Πάσα, που λέν κι'όι Φράγκοι πως ή Πατρίς άνέστη,
κι' 'Αμερικάνοι γράφουν πως πρώτα πάμε πιά,
Πάσα, που πάει Πρέσβυς ήμάν' στο Βουκουρεσίτι,
γιά λίγιο κι'ό Μπενάκης πάει' στην' Αραμπία.

Πάσα τ'ης σωτηρίας, λεγόμενον και Πάσα,
όπου παχαζών' λίγιο και λέν' στους έλλους: χύσα.

Εκεί καμψόσαις πουλιταίς,
μ' άλλους λόγους άγγελταίς.

'Ιωάννης ό Γραγκής από την Μονεμβασιάν
με σπουδής περιουσία,
έγινε μετ' έξετάσεις κακά πάντα ζηλευτάς
τ'ης Ιατρικής διδάκτωρ άριστοβόξος κατ' αύτάς,
κι'ό Γραγκής αύτος πιστεύω πως τού δίπλωμα τού πάνου
άληθως θα τού τιμήση και γλαγκί δέν θα τού κάρη.

Ο Ρωμιοός, επισταμένος την κατάστασιν ιδών,
'στ'ης Πηγής τ'ης Ζωοδόχου μένει πάλιν την όδόν,
μόνο πήγε παραπάνω, αύξων πενηντακοτώ,
συνορεύει μ' άλλα σπήγια και μ' όρξουν' άνοικτό.